

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 175/2021-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Dudítša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Martou Vícenovou, Záhorácka 15/B, Malacky, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 4 Er 729/2008 z 24. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Er 729/2008 z 24. septembra 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), a to v poradí jeho druhým výrokom, ktorým okresný súd rozhodol o jeho povinnosti nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie v sume 1 422,32 eur. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie v rozsahu jeho druhého výroku zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. Sťažovateľ sa ako oprávnený domáhal v exekučnom konaní pôvodne vedenom súdnym exekútorom Mgr. Júliusom Konečným (ďalej len „pôvodný exekútor“) vymoženía finančnej sumy 358 332,60 Sk s príslušenstvom. Exekúcia sa viedla od roku 2004.

4. Okresný súd uznesením č. k. 4 Er 729/2008 z 24. septembra 2020 v poradí prvým výrokom označenú exekúciu postupom podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 v spojení s § 167f ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zastavil z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz.

5. Okresný súd súvisiacim výrokom napadnutého uznesenia o trovách konania zaviazal sťažovateľa nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. Stachovi Chladnému trovy exekúcie v sume 1 422,32 eur, a to s poukazom na § 203 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, podľa ktorého ak sa exekúcia zastaví z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, nevyhnutné trovy exekúcie znáša oprávnený a súd bez zbytočného odkladu na návrh exekútora rozhodne o ich výške. Proti výroku napadnutého uznesenia o náhrade trov exekútora odvolanie prípustné nebolo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Argumentáciu sťažovateľa v ústavnej sťažnosti možno zhrnúť takto:

7. Sťažovateľ poukazuje na to, že pôvodný exekútor v rámci exekučného konania vymohol k 2. augustu 2004 celú istinu a časť príslušenstva v sume 48 500 Sk a zvyšok príslušenstva v sume 128 448 Sk vymohol k 18. januáru 2005. Trovy exekúcie boli pôvodným exekútorom vyčíslené a priznané právoplatným uznesením okresného súdu č. k. 6 Er 301/04 z 12. septembra 2005 na sumu 100 060 Sk (3 321,50 eur). Podľa názoru sťažovateľa mala byť exekúcia ukončená bezprostredne po 18. januári 2005, keď bola vymožená celá istina a príslušenstvo v zmysle § 60 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, a nie až na návrh nástupcu pôvodného exekútora z 12. februára 2018, ktorý si uplatnil trovy exekúcie v sume 1 422,32 eur s daňou z pridanej hodnoty.

8. Sťažovateľ poukazuje na to, že podľa § 46 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 sa istina a príslušenstvo vymáhanej pohľadávky použijú na úhradu pohľadávky v poradí až po trovách exekútora, a teda podľa jeho názoru boli trovy exekúcie uhradené v celom rozsahu a exekúcia mala byť ihneď ukončená ešte v roku 2005, „*prípadne trovy exekúcie mali byť uplatnené v konkurznom konaní.*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľ namieta nesprávny postup súdu pri rozhodovaní o trovách exekútora, na ktorých úhradu bol zaviazaný ako oprávnený v exekučnom konaní. Sťažovateľ na jednej strane naznačuje, že trovy exekútora museli byť v celosti uhradené, keďže ich úhrada má prednosť pred úhradou istiny a príslušenstva, a teda nebol dôvod rozhodovať o trovách exekútora, a na druhej strane pripúšťa, že trovy exekútora neboli v celosti uhradené a podľa jeho názoru mali byť uplatnené v konkurznom konaní.

10. Okresný súd v napadnutom uznesení uviedol, že „[u]vedená odmena predstavuje 20 % z vymoženej sumy, t. j. 20 % zo sumy 16.509,03 €, čo predstavuje sumu vo výške 3.301,81 € + 20% DPH=3.902,17 €. Vzhľadom k tomu, že počas vedenia exekúcie došlo k vymoženiu sumy 2.539,85 €

na odmenu súdneho exekútora, suma vo výške 1.422,32 € predstavuje rozdiel medzi sumou 3.962,17 € a sumy 2.539,85 €.“. S týmto záverom okresného súdu sťažovateľ nijako nepolemizuje, nespochybňuje, že v exekučnom konaní bola na odmene súdneho exekútora vymožená suma 2 539,85 eur.

11. V súvislosti s predmetom konania, o ktorom rozhodoval okresný súd napadnutým uznesením, ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru týkajúcu sa rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania, podľa ktorej vo všeobecnosti platí, že pochybenia pri rozhodovaní o trovách konania spravidla nedosahujú samy osebe takú intenzitu, na základe ktorej možno vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citelne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013, IV. ÚS 192/2014). Pre intervenciu ústavného súdu je takto v takýchto prípadoch nevyhnutná zvýšená intenzita namietaného porušenia označených práv kolidujúca s podstatou a so zmyslom základných práv a slobôd.

12. Predmetnú záležitosť sťažovateľa možno nepochybne označiť ako bagateľnú. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na § 422 ods. 1 písm. a) prvú vetu zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, z obsahu ktorej vyplýva, že vo veciach, v ktorých bolo napadnuté právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy, je dovolanie *ex lege* neprípustné. Za okolností, keď Civilný sporový poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhoinštančnými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktoré môžu mať za následok porušenie ústavou garantovaných základných práv a slobôd (m. m. IV. ÚS 358/08, IV. ÚS 94/2014, II. ÚS 810/2016). Uvedené skutočnosti preto už samy osebe zakladajú podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

13. Nad rámec už uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ síce poukazuje na § 46 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, avšak opomína, že v čase, o ktorom tvrdí, že boli uspokojené ním uplatnené nároky v exekučnom konaní (18. január 2005), pravidlo, ktoré by ustanovovalo presné poradie nárokov uspokojovaných v rámci exekučného konania, nebolo súčasťou normatívneho textu Exekučného poriadku, a preto súdny exekútor nebol povinný pri uspokojovaní nárokov vymáhaných v exekučnom konaní postupovať podľa poradia, ako to uvádza sťažovateľ v ústavnej sťažnosti.

14. Sťažovateľ taktiež nespochybňuje, že na odmene súdneho exekútora bola v exekučnom konaní vymožená suma 2 539,85 eur, pričom sám vo svojej ústavnej sťažnosti uvádza, že trovy exekúcie boli pôvodným súdnym exekútorom „*vyčíslené na sumu 100.060,- Sk (v prepočte 3.321,50 Eur)*“. Teda je zrejmé, že v priebehu exekučného konania nebola vymožená finančná suma zodpovedajúca rozdielu medzi vymáhanými trovami exekúcie a už vymoženými trovami exekúcie. Z uvedeného

ďalej vyplýva, že v čase vydania napadnutého uznesenia neboli naplnené zákonné predpoklady na skončenie exekučného konania, keďže nedošlo k vymoženiu aj trov exekúcie v celom vymáhanom rozsahu, a preto súdny exekútor nebol povinný vrátiť okresnému súdu poverenie na vykonanie exekúcie. Takýto postup by súdny exekútor mohol realizovať len v prípade predpokladanom v § 60 ods. 1 písm. e) Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017. Sťažovateľ sa tiež mylí v tom, že súdny exekútor bol povinný upustiť od vykonania exekúcie. Takýto postup súdny exekútor nemôže uskutočniť v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, ale iba do doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (porovnaj ŠTEVČEK, M. a kol. *Exekučný poriadok, komentár*. Nakladateľství C. H. Beck, 2011, s. 128.). Uvedený záver vyplýva predovšetkým zo vzájomného systematického usporiadania § 46 a § 47 Exekučného poriadku vrátane vecných súvislostí spojených s okruhom vzťahov nimi regulovaných.

15. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd nepostupoval správne, ak ho za danej procesnej situácie zaviazal nahradiť trovy exekúcie, je potrebné uviesť, že takýto postup okresného súdu je explicitne regulovaný v § 203 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, pričom okresný súd v tomto smere po naplnení predpokladov hypotézy právnej normy vyplývajúcej z § 203 ods. 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 nemá žiadnu možnosť úvahy o tom, či aplikuje dispozíciu tejto právnej normy a oprávneného následne zaviazá nahradiť nevyhnutné trovy exekúcie.

16. Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi sa v rámci jeho sťažnostnej argumentácie nepodarilo spochybniť správnosť procesného postupu okresného súdu pri rozhodovaní o jeho povinnosti nahradiť trovy exekúcie. Ústavný súd preto z pohľadu sťažnostných námietok neidentifikoval v záveroch formulovaných okresným súdom arbitrárnosť ani nedostatok odôvodnenia, ktoré by mohli signalizovať porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

18. Na základe už uvedeného ústavný súd musel ústavnú sťažnosť sťažovateľa namietajúceho porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú postupom podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, keďže neidentifikoval žiadne porušenie sťažovateľom označených práv.

19. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2021

Libor Duľa
predseda senátu